

[Justitsministeren.]

retten, blev den paagældende, eller det var maaske den paagældendes Sagfører — men det var paa hans Vegne — spurgt, om han ønskede Nævninger i denne Sag. Det vilde man ikke svare paa, og saa blev Vidnerne ført i denne for Vidnerne overordentlig pinlige Sag; og da alle Vidnerne var ført, begærede den paagældende Nævningeting paa et Tidspunkt, da man kunde sige sig selv, at det vilde være en meget lidet forsvarlig Sag at tvinge disse Kvinder til igen — det blev for nogles Vedkommende tredje Gang — at give Vidnesbyrd af den mest intime og pinlige Art for en hel Forsamling af Nævninger.

Fraenkel: Det er vist rigtigt, at jeg forudskikker den Bemærkning, at jeg ikke har det allerfjerneste direkte eller indirekte Kendskab til nogen af Sagens Parter eller nogen af Vidnerne; om nogen af disse stod her for mig, vilde jeg ikke ane det.

Derefter vil jeg bemærke, at der blev nok spurgt, om Parten vilde have Sagen for Nævninger, og det vilde han betænke sig paa, men der blev ingen Frist sat ham, og det er det, det kommer an paa i dette Tilfælde. Naar Dommeren ingen Frist har sat, har man Lov til ogsaa i sidste Øjeblik at kræve Sagen overført til en Nævningedomstol.

Hvad Vidnerne angaar, er det klart, at det ikke er morsomt at gøre hele denne Tur om igen. Men disse Personer er mere end Vidner, nogle af dem er ogsaa Anklagere. A la guerre comme à la guerre, man fører Proces, man slaas paa Livet, og saa maa man virkelig finde sig i, hvad Krig nu en Gang medfører. Nej, ingen, der læser disse Akter, kan være i Tvivl om, at naar den paagældende Sag ikke er blevet henført til Nævningebehandling, saa er det, fordi man ikke har villet henføre den til Nævningebehandling.

Justitsministeren (Zahle): Denne sidste Udtalelse overskrider efter min Mening — maa jeg sige det tilbørliges Grænse, idet det ærede Medlem beskylder de rets- haandhavende Myndigheder for, at de ikke har villet have denne Sag for Nævningeting. Det er oplyst, at man i Tide har spurgt, om den paagældende Part ønskede Nævningebehandling, og at han ikke har villet ytre sig, før efter at Fristen selvfølgelig var udløbet. Den var udløbet, da Vidnerne var blevet ført angaaende disse pinlige Forhold; saa er det for sent at forlange Nævningeting. Den paagældende blev

spurgt, inden Vidnerne var ført, og saa længe de ikke var ført for Byretten, kunde han have faaet Nævningeting.

Fraenkel: Jeg er ikke i denne Sag Advokat hverken for den ene eller den anden. Det er kun almindelig Retsfølelse, som gør, at jeg tager Ordet. Der er ikke givet nogen Frist i denne Sag. Der blev ikke sat nogen Frist, den Gang der blev spurgt, om man ønskede Nævningebehandling. Og naar der ikke er sat nogen Frist, saa er der ingen Frist.

Hvad endelig angaar Tilbørligheden eller Utilbørligheden af, hvad jeg har sagt her, er det den højtærede Formands Sag at danne sig en Mening derom og ikke den højtærede Justitsministers.

Ordføreren (Hans Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. Pürschel lykønskede den demokratiske Front til det Resultat, der her foreligger med Hensyn til Udvidelse af Nævningeinstitutionen. Jeg melder mig gerne, naar der er Tale om at modtage denne Lykønskning, og jeg vil haabe, at man fra Venstres Side ikke holder sig tilbage, men ogsaa møder frem og er med til at kvittere for denne Lykønskning fra det ærede Medlem Hr. Pürschels Side.

Maa jeg for øvrigt sige, at det forekommer mig, at den lille Ordveksling, der her har fundet Sted vedrørende en Sag, som jeg slet ikke skal komme nærmere ind paa, men en Sag, hvor Spørgsmaalet om Anvendelse af Nævningeinstituttet har spillet en fremtrædende Rolle, er et nyt Bevis paa, hvor rigtigt det er i tvivlsomme Sager at lade de rent menneskelige Synspunkter komme til at gøre sig gældende ved Siden af de juridiske Synspunkter. Naar jeg drager frem i min Erindring alt, hvad jeg har læst i den senere Tid af Indlæg om den Sag, som her er draget frem, maa jeg sige, at jeg hver Gang har været tilbøjelig til at ræsonnere som saa: der kan man se, hvor rigtigt det er at bevare Nævningeinstitutionen.

Maa jeg i øvrigt blot have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at det er maaske muligt, at jeg paa et bestemt Punkt ikke har udtalt mig saa klart, som det har været mit Ønske at gøre. Paa den anden Side tvivler jeg ikke om, at det ærede Medlem med sin store Intelligens har været i Stand til at forstaa Meningen med mine Ord. Jeg er nogenlunde sikker paa, at de allerflESTE Medlemmer i Salen er fuldstændig paa det rene med, hvad jeg vilde udtale med Hensyn til det ønskelige i at undgaa, at